

sporu 3.134 Kč do 14 dnů pod exekucí. Poněvadž tímto rozsudkem nebylo vysloveno, že žalující strana jest povinna útraty nahraditi rukou společnou a nerozdílnou, není povinna tehdejší žalobkyně Františka Ř-ová, o jejíž postoupenou pohledávku se jedná, odvolateli zaplatiti celé útraty, nýbrž pouze polovici útrat, poněvadž jednotlivý podíl žalobců na náhradě útrat určen nebyl a nutno tudíž za to míti, že, když žalující strana nebyla rukou společnou odsouzena a ani podíl určen nebyl, každý ze žalobců jest povinen nahraditi pouze polovici přisouzených útrat, když jsou pouze dva žalobci. Pokud tedy žalovaná strana domáhala se zaplacení útrat ze jmění tehdejší žalobkyně Františky Ř-ové, mohla se domáhati pouze poloviny útrat, tedy ze 3.134 Kč pouze 1.567 Kč. To nutno dovozovati z ustanovení § 46 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozsudkem ze dne 22. října 1926 byli manželé Jan a Marie Ř-ovi (tehdejší žalobci) uznáni povinnými, by zaplatili manželům Janu a Marii M-ovým (tehdejším žalovaným) útraty sporu 3.134 Kč do 14 dnů pod exekucí. Solidárnost tohoto závazku manželů Ř-ových, jak dovolatelé sami připouštějí, nebyla vyslovena a ani vyslovena býti nemohla, když tehdejší žalovaní dle obsahu žalobní odpovědi a návrhu v ní učiněného, který za sporu nebyl změněn, nenavrhli vůbec solidární odsouzení tehdejších žalobců k náhradě útrat. Tím padá vše, z čeho vyvozují žalovaní v dovolání po právní stránce solidaritu závazku tehdejších žalobců k náhradě útrat sporu, zvláště když ani společenství v rozepři ve smyslu § 11 c. ř. s. nemohlo by založiti solidaritu, jak jest podrobně dovozeno v rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského uveřejněném pod čís. 1568 úřední sbírky.

Čís. 7366.

K příslušnosti rozhodčího soudu hornického podle zákona ze dne 3. července 1924, čís. 170 sb. z. a n. nepatří nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na nemocenské na základě zvláštní úmluvy podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R I 396/27.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované těžařské společnosti jako důlní a byl omezeně pojištěn u bratrské pokladny podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., takže v případě onemocnění měl proti bratrské pokladně nárok pouze na lékařské ošetření a léky, nikoliv však nárok na nemocenské. Dne 8. prosince 1923 utrpěl žalobce při práci úraz, následkem něhož se stal nezpůsobilým k výdělku. Tvrdě, že žalované těžařstvo se zavázalo dohodou o omezeném pojištění platiti mu v případě nezpůsobilosti k výdělku měsíčně 2091 Kč 37 h, žaloval

je o zaplacení tohoto peníze za měsíce prosinec 1923 a leden 1924. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stěžovatel tvrdí, že se žalobce domáhá žalobou výslovně zaplacení mzdy za měsíce prosinec 1923 a leden 1924, že tedy jde v tomto případě výhradně o mzdovou rozepři, která podle § 2 čís. 3 zákona ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n., § 2 písm. a) zákona ze dne 25. února 1920, čís. 145 sb. z. a n. a § 2 písm. e), f) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 170 sb. z. a n. podléhá výlučně rozhodování závodních a revírních rad při hornictví, pokud se týče hornických soudů rozhodčích. Práví, že zákon o závodních radách ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. mluví v § 2 čís. 3 se zřetelem na § 19 čís. 4 zcela všeobecně o mzdových, platových a pracovních smlouvách a že je zcela všeobecně podrobuje rozhodování závodních rad. Že zákon ze dne 3. července 1924, čís. 170 sb. z. a n. ustanovuje v § 2 písm. e), f), že rozepře mzdové a platové, pokud se týče, odvolání v takových rozepřích náleží výlučně ku rozhodování hornickým soudům rozhodčím, že ani tento, ani onen zákon nevylučuje tuto příslušnost ve příčině už zrušených poměrů služebních, jak usuzuje rekursní soud. Že zřetelným úmyslem zákonodárcovým jest, by pro všechny takové rozepře zřízena byla jednotná stolice, že to je zjevné také z § 2 (2) zákona čís. 170/1924, podle kterého má rozhodčí soud hornický rozhodovati i ve příčině zaměstnanců takových závodů, ve kterých není závodní rady. Nelze s těmito vývody souhlasiti. Tvzením, že se žalobce domáhá žalobou výslovně zaplacení za měsíce prosinec 1923 a leden 1924, že tedy jde v tomto případě výhradně o mzdovou rozepři, rozchází se stěžovatel s doslovem žaloby, podle něhož žalobce neopírá žalobní nárok o služební smlouvu, nýbrž o dohodu o omezeném pojištění nemocenském podle zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. a domáhá se zaplacení zažalované částky jako náhrady z toho důvodu, že řečenou dohodou pozbyl nároku na nemocenské, které by mu jinak příslušelo z veřejnoprávního důvodu nemocenského pojištění. Okolnost, že se výše tohoto nároku srovnává s výší služebního platu, čehož příčina tkví právě v obsahu řečené dohody, nemůže změnití právní povahu žalobního nároku, jenž se tím nestal nárokem platovým nebo mzdovým. Shodou těchto okolností nepřestal býti žalobní nárok nárokem z dohody o omezeném pojištění pro případ nemoci podle čl. V. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., tedy nárokem z dohody mezi stranami uzavřené podle zákona o nemocenském pojištění dělníků. Rozhodování o takovém nároku vymyká se soudnictví horních soudů rozhodčích podle § 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 170 sb. z. a n., neboť tento nárok nevyvěrá ze služební smlouvy, v tomto případě ostatně již zrušené, totiž z takové

smlouvy, kterou by byly upravovány právní a materiální vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, nýbrž vyvěrá ze zvláštní smlouvy, mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n. uzavřené a schválení báňského hejtmanství vyžadující, tedy smlouvy, které se týkají sociálněprávní ustanovení na rozdíl služební smlouvy (§ 1151 obč. zák.), kterou jest posuzovati podle všeobecných předpisů soukromoprávních. Nejde o mzdu, nýbrž o nemocenské.

Čís. 7367.

Exekuční titul proti veřejné obchodní společnosti působí přímo jen proti těm veřejným společníkům, kteří tvořili společnost v době vzniku exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 742/27.)

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti povolil soud první stolice exekuci proti bývalému jejímu veřejnému společníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem zamítl návrh na povolení exekuce proti Antonínu K-ovi, bývalému veřejnému společníku firmy K. a S., proti které zní exekuční titul, poukávav k tomu, že v době vydání rozsudku okresního soudu ze dne 6. října 1926 Antonín K. nebyl již společníkem firmy, poněvadž podle výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. ledna 1927 byl vymazán dne 12. ledna 1926 proto, že vystoupil. Podle druhého odstavce 11 ex. ř. lze sice povolit exekuci na základě exekučního titulu, zmíněného v prvním odstavci téhož § i proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, avšak jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy onen společník ještě ke společnosti přináležel. Tomu nasvědčují slova zákona: »Podle t a k o v é h o exekučního titulu«, jež zřejmě poukazují k prvnímu odstavci § 11 ex. ř., který má na zřeteli exekuční titul, znějící sice proti veřejné společnosti, avšak směřující v podstatě proti společníkům, tvořícím té doby společnost, neboť připouští zásadně přímou exekuci jen proti těm společníkům, kteří podle výpisu z obchodního rejstříku t o h o č a s u přináležejí ku společnosti jako osobně ručící společníci, takže jen proti těm může býti povolena exekuce i po jejich vystoupení (odstavec druhý § 11 ex. ř.). To má patrně svůj důvod v tom, že veřejná společnost není právnickou osobou, mající samostatné jmění, nýbrž že jde jen o sdružení se jednotlivých určitých osob ke společnému provozování obchodu pod společnou firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě zůstávají stranou oni. Byl-li tedy vydobyt proti veřejné společnosti exekuční titul (§ 1 ex. ř.), mohl působiti p ř í m o jen